

Ændringsforslaget under Nr. 87, og det Samme er ligeledes Tilfældet med Ændringsforslaget under Nr. 88 til § 137. — Jeg kommer derefter til Ændringsforslaget under Nr. 90, som gaar ud paa efter § 138 at indsatte en ny Paragraf. Som de Herrer ville se, gaar den Paragraf, som Udvalget har foreslaaet indsat, ud paa at foreskrive Straf for „den Forefatte, der ved Trusel om skadelige Følger eller ved andre uberettigede Midler søger at afholde Undergivne fra at fremsætte eller forfølge Besværinger, eller som undertrykker eller søger at undertrykke en til ham tjenstlig afgiven Besværing“. Der findes i Lovforslaget ikke nogen Bestemmelse herom, og det er dog vistnok klart, at et Forhold fra den Overordnede Side, som gaar ud paa at undertrykke muligvis uberettigede Klager, som fremkomme fra Undergivne, er et Forhold, som fortjener Straf, og for hvilket der ogsaa i dette Ændringsforslag er foreskrevet temmelig alvorlig Straf, nemlig saaledes, at den i Gjentagelsestilfælde efter Omstændighederne endog kan stige til Embetsforættelse. Flere end disse Ændringer ere ikke foreslaaede til det foreliggende Ufsnit.

N. P. Jensen: Under Nr. 42 og 43 har jeg til § 69 tilladt mig at stille to Ændringsforslag, som dele samme Etæbne som tidligere Ændringsforslag, jeg har omtalt, nemlig at jeg er kommen til at staa alene med dem. Som De Herrer ville se, er der i § 69 anført et enkelt Exempel paa Maaden, hvorpaa der kan vises Feighed, idet der siges: „ved at skjule sig“, og der tilføjes: „eller paa anden Maade at unddrage sig fra“ osv. Havde man slet ikke nævnt noget Exempel, kunde jeg finde det rimeligt; men naar man nævner det enkelte Exempel, forekommer det mig, at det kunde være ønskeligt at give Læsten et klarere Udtryk, og spørger man saa, hvilken den almindelige Form er, under hvilken Feigheden viser sig, saa maa det vist siges, at den udtrykker sig ikke — i saa Henseende appellerer jeg til de gamle Soldater — ved at skjule sig, men snarere ved at blive tilbage, naar de Andre gaa fremad, eller ved at blive, naar de Andre gaa tilbage, for at tages til Fange; det er de to almindeligste Former; men endelig og som oftest viser Feigheden sig ved den Omstændighed, at de Paagjældende, naar Kuglerne begynde at pibe, foregive Saar eller Sygdom som Grund til at forlade Kampen, men naar Kampen er forbi, saa har man den Glæde at finde de Paagjældende usaarede eller helbredede. Det er denne Erfaring, jeg har søgt at give Udtryk ved Ændringsforslaget, og jeg har fundet saa meget mere Opfordring til at stille det, som det er de samme Udtryk, der findes i den tydske Lov. Forslaget under Nr. 43 er taget fra samme Lov og stillet for at give Paragrafen større Klarhed. Hvis hele Tinget var til Stede i Aften, vilde der, efter den Medgang, jeg

har havt lige over for de Ændringsforslag, jeg har tilladt mig at stille, være god Grund til at tage dem tilbage; men jeg finder mig endnu mere bespiet til at tage dem tilbage, da der kun er saa faa til Stede, der have hørt min Motivering. Jeg skal derfor, efter at have sagt, hvorfor jeg har stillet disse Ændringsforslag, tage dem tilbage.

Da Ingen optog de tilbagetagne Ændringsforslag under Nr. 42 og 43, vare de saaledes bortfaldne.

N. P. Jensen: Den ærede Ordfører omtalte Ændringsforslaget under Nr. 46, og jeg skal tillade mig at knytte en lille Bemærkning dertil. Den ærede Ordfører omtalte, at man havde troet, at den Forseelse, der her er omtalt, muligvis kunde henføres under Bestemmelsen i § 68. Det tror jeg imidlertid ikke er ganske rigtigt. Jeg tror, at den ærede Ordfører mente, at man havde troet, at Forseelsen kunde henføres under § 75, hvad der ibrigt heller ikke er rigtigt, thi det, der er Tale om i § 75, er den Forseelse, der bestaar i at udsætte nogen Del af Krigsmagten for Krigsfare, men det er der ikke Tale om i Ændringsforslag under Nr. 46. Den der omtalte Forseelse behøver ikke at medføre nogen Krigsfare; men den Fare, der kan afstedkommes ved, at den vedkommende Befalingsmand ved en urigtig Buderling af Forholdene overskrider sin Kompetence, kan bestaa i, at Udsendingerne komme i Deroute. Hvis det havde været tilladt i Forslaget at sætte „Deroute“ i Stedet for „Opløsning“, vilde det have været saa meget des klarere, men man holder jo ikke af fremmede Ord, og derfor er Ordet „Opløsning“ brugt. Jeg vender mig dernæst til Ændringsforslag under Nr. 72 a til § 120. Om dette Forslag udtalte den ærede Ordfører, at det, efter hans Mening var en meget fornuftig Forandring. Den gaar ud paa, at naar en Overmand ikke er i Uniform, saa er Undermanden ikke forpligtet til at vise ham de skyldige Æggen paa Respekt. Det gaar med dette Forslag som med mange andre Ting, der se uhyre fornuftige ud; men desuagtet ere yderst upraktiske. Først og fremmest skal jeg tillade mig at gjøre opmærksom paa, at det næppe er rigtigt at gjøre Straffeloven til et Tjenestereglement, og det gjør man ved at indføre i Straffeloven Bestemmelser af den Natur. Men dertil kommer Noget, som for mig staa som en meget større Ulempe. Hvis man nemlig i Bestemmelsen slaar fast, at den Underordnede er fritagen for at hilse sin Overmand, naar denne ikke er i Uniform, saa giver man derved Undermanden et Middell til at vise Overmanden, om han er fornøjet med ham eller misfornøjet med ham, og deri ligger en Fare. Undermanden kan nemlig gennem den Omstændighed, at han ikke hilser, vise Overmanden sin Mis-